כל הצלמים פרק שלישי עבודה זרה מד.

הרי הוא אומר ויזר על פני המים. דליכא למימס לזכו. והאי דלא השליכו ליס שלם לא נתכוין אלא לבדקן כסוטות שהמים בודקין אותם שחטאו והורגים אותם כדאמרי' התם (יומא סו:) (ד) זיכה וקיטר בסייף גיפף וישק כאסברה שמח בלבו בהדדוקן: **הסירה מגבירה.** השפילה ממלכות: **מפלצת.** לקמן מפרש: **וידק וישרף בנחל קדרון** ולא מיים לזכו. מודק קא מותיב: (ו)**ואם מעאפכם וגו'.** מוחכות אותו טחון קא מותיב אכל מוחברוף לאו מיובמא היא דכל כמה דלא אמיק ליה מחוכר בהדדי ואינו נעשה זכו: **אלו ואלו.** דמים האיטוים ודמים הפגימים שנייהן נשפכין על יסוד מזבח החיצון והן יורדין מן היסוד לגלפה: **ומתערבין באמה.** סילון של מים שהיה בעזרה: (ז)**ומועלין בסם.** לאו קרבן מעילה קאמר דאין מעילה בדם קדשים כדאמרינן בפרק הוליאו (לו:) אלא אסור ליהנות מהן אלא בדמים: **לגנניס.** לזכו גנותיהן: **מקומות מקומות יש בו.** ויש מגדל ויש שאינו מגדל: **מפליא ליצנות.** ליצנות מופלא כדמיי רב יוסף: **וכסף נחש הנחושת.** מי יוסף: ההמה בית ישראל מקטרין לו אלמא עבודת כוכבים הוה וכתיב וכתת: **ואין אדם אוסר.** אותן שהקטירו לו לא היו יכולין לאסרו אותן בהן להקטותו לעבודת כוכבים: **דכאוסרי נמי לא לריך.** דמותר ליהנות ממנו: **עמד וכיפסו.** לפרסומי מילתא: **דזרוי.** לשון זורה לרוח (מא:): **כדמתרגם.** תוזם מזרינון ורוח תשאם ורוחא תטלטלינון אלמא ושאם לשון זרוי וטלטול: **אמרו לו הרי הוא אומר.** כדבכי הימים ואמר דוד ויסרפו ומדלא כתב כתב קרא ויסרפם ושאם ש"מ לאו תרוייהו דקאמרת שסרפם ואח"כ זורה לרוח: **אלא ושאם ממש.** נטלם עמו והנה מהם ומתמלה אמר לעבדיו לשרפן כדמפרש ואזיל. מויסרפו לא מלי לאותביהו לרבנן דכל זמן שאין נדוקין ע"ז כתיבה אינו נעשה זכו: **קשו קרפי אהדדי.** ויסרפו משמע אסור בהנאה ושאם משמע הנה מהם: **קודם שבא איתי.** וכיטלה אמר דוד לשרפם (ח): (ח)**וכא איתי וכיטלה.** והדר ושאם דוד. איתי הגתי עובד כוכבים היה: **עטרת מלכם.** בבני עמון קאי ועבודת כוכבים שלהם מלכם שמה על שם מלוכה כדכתיב (מ"א יא:) ולמולך שקוץ בני עמון והאי עטרת מלכם בעבודת כוכבים קאמר: **איתי מלי מגא לה.** והלא כבד(ט) שאים מנה הוה ומאד היא כבידה וקרא כתיב ותהי על ראש דוד: **אר"י.** האי ותהי על ראש דוד לאו דמגא לה אלא הכי קאמר תשובה (ז) ולאויה לדוד שעשוי למדת ראשו והולמתו כדלקמן: **אכן שואבת.** דרך אותה האבן להגביה המתכת ולתלותה באויר: **דכוס דריא לה.** שהיתה נושאת לעטרה ומגביהתה: **שעוה כבר זהב.** והייטו משקלה כבר זהב כבר זהב: **ואם היתה לי.** עדות עטרה זו מעידה עלי שאני הגון למלכות: (ט)**הולמתו.** (י) ויושבת בראשו למדת ראשו: **מקום שפילין.** חריץ שבראשו למעלה מן הפדחת מקום שמוחו של מינוק רופס: **מקום יש** (יא) **בראשו דראוי להניח שם כ' תפילין.** שרחב החריץ מקום כדך שני לצועות והיא היתה נוחה בחלי ראשו: **ויוציאו את כן המלך.** כיוצא בכן אמליה שהחליפה אותו אחותו כשהרגה עתליה את כל זרע המלוכה וכשגדל הוליאוהו ונתנו עליו הנזר לעדות שהוא מזרע המלוכה: **אמר רב יהודה שביקש להולמו.** ואף על גב דאמר רב יהודה דאויה היתה לנות אבל אנוחי לא מנח לה מיהו מדא שעתא בדקי ליה בגויה אם הגון הוא למלכות: (יב)**רבוסייהו.** דהנך חמשים איש: **דכתיב ויעש לו.** דמשמע שהיו משוטים: **נטולי טחול.** הטחול מכביד: **וחקוקי כפות הרגלים.** נטל הבשר מן העצם ולא היו מרגישים נקופים ובכרקנים:

מתני'

יש בו מקומות שאין מגדל צמחים. ובמקום שאין מגדל צמחים שרפה. מפלצתה דהות מפליא ליצנותא. כמין זכרות עשתה לו והיתה נבעלת לו חמיד. ומקשינן עליה והכתיב וכתת נחש הנחושת אשר עשה משה כי עד הימים ההם היו בני ישראל מקטרים לו ויקרא לו נחושתן אמרו לו והלא נחש זה של משה היה שנאמר עשה לך שרף ועשה לך משלך ואין אדם אוסר דבר שאינו שלו ובדין הוא דביתות נמי לא צריך דלא הוה עבודת כוכבים אלא כיון דחזא חזוקה דטעו ישראל בתריה עמד וכתתו. אמר להן ר' יוסי והכתיב ויעבדו שם את עצביהן וישאם דוד ואנשיו הנה שחקום ופיזרום כדכתיב חזרם ורוח תשאם וסערה תסערם ופרקינן לא. ישאם אינו לשון פיזור אלא לשון נשיאה ממש מדכתיב קרא אחרינא ויאמר דוד וישרפו באש ולא קשיא כאן קודם שבא אתי הגתי נשרפה [כאן] אחר שבא אתי הגתי ובטילה נשאתה ובדכתיב ויקח עטרת מלכם מעל ראשו משקלה ככר זהב ואבן יקרה ותהי על ראש דוד. והא איסורי הנאה היא אמר רב נחמן בר יצחק אתי הגתי בא ובטילה. משקלה ככר זהב היכי מצי מנח לה. אבן שואבת היתה לה דהות דרי לה: ר' אלעזר אמר אבן יקרה היתה בה ושוות ככר זהב: והא בני אנוחי תפילין. אמר שמואל בר יצחק מקום יש בראש שראוי להניח בו שתי תפילין. ויוציאו את בן המלך ויתנו עליו את הנזר ואת העדות. נזר כלילא עדות אמר רב עדות היא לבית דוד שכל הראוי למלכות הולמתו. ואדניה בן חגית מתנשא לאמר אני אמלוך אמר רב שמתנשא להולמתו ולא הולמתו וכל שאינו ראוי למלכות אין הולמתו. ואדניה בן חגית מתנשא לאמר אני אמלוך אמר רב יהודה אמר רב עטרת מלכם שהיו משוטים: נטולי טחול. הטחול מכביד: וחקוקי כפות הרגלים. נטל הבשר מן העצם ולא היו מרגישים נקופים ובכרקנים: מתני'

אשר עשיתם את העגל לקחתי ואשרוף אותו באש ואכות אותו טחון היטב עד אשר דק לעפר ואשליך את עפרו אל הנחל היורד מן ההר אמר[ח] לו [ט]משם ראיה הרי הוא אומר [י]ויזר על פני המים וישק את בני ישראל לא נתכוון אלא לבודקן כסוטות אמר להם רבי יוסי והלא כבר נאמר [יא]וגם (את) מעבה [יב](אמו) הסירה מגבירה אשר עשתה [יג](מפלצתה) וגו' וידק וישרף בנחל קדרון [יד]אמר לו משם ראיה נחל קדרון אינו מגדל צמחין ולא [טו]והתניא [טז]אלו ואלו מתערבין באמה ויוצאין לנחל קדרון ונמכרין לגננין לזבל ומועלין בהן מקומות מקומות יש בו יש מקום מגדל צמחין ויש מקום שאין מגדל צמחין מאי מפלצתה אמר רב יהודה דהוה מפליא ליצנותא כדתני רב יוסף כמין זכרות עשתה לה והיתה נבעלת לו בכל יום אמר להן רבי יוסי והלא כבר נאמר [יז]וכתת נחש נחשת אשר עשה משה אמרו לו משם ראיה הרי הוא אומר [יח]ויאמר ה' אל משה עשה לך שרף [יט]לך משלך [כ]ואין אדם אוסר דבר שאינו שלו והתם בדין הוא דכתותי לא הוה צריך אלא כיון דחזא דקא טעו ישראל בתריה עמד וכיתתו אמר להם והלא כבר נאמר [כא]ויעזבו שם את עצביהם וישאם דוד ואנשיו ומאי משמע דהאי [כב]וישאם דוד לישנא [כג]דזרויי הוא כדמתרגם רב יוסף [כד]תזרם ורוח תשאם ומתרגמינן [כה]תזרינון ורוח תטלטלינון אמרו לו משם ראיה הרי הוא אומר [כו]וישרפו באש ומדלא כתיב וישרפם וישאם ש"מ וישאם ממש מכל מקום קשו קראי אהדדי כדרב הונא דרב הונא רמי כתיב [כז]ויאמר דוד וישרפו באש [כח]וכתיב וישאם לא קשיא כאן קודם שבא איתי הגתי כאן לאחר שבא איתי הגתי דכתיב [כט]ויקח את עטרת מלכם מעל ראשו ומשקלה ככר זהב ומי שרי איסורי הנאה נינהו אמר [ל]רב נחמן איתי הגתי בא וביטלה [לא] משקלה ככר זהב היכי מצי מנח לה אמר רב יהודה אמר רב ראויה לנוח על ראש דוד רבי יוסי ברבי חנינא אמר אבן שואבת היתה בה דהות דרא לה רבי אלעזר אמר אבן יקרה היתה בה ששוה ככר זהב: [לב]זאת היתה לי כי פקודיך נצרתי מאי קאמר הכי קאמר בשכר שפקודיך נצרתי זאת היתה לי לעדות מאי עדותה א"ר יהושע בן לוי שהיה מניחה במקום תפילין [לג]והולמתו והא [לד] בעי אנוחי תפילין [לה]א"ר שמואל בר רב יצחק [לו]מקום יש בראש שראוי להניח בו שתי תפילין [לז]ויוציאו את בן המלך ויתנו עליו את הנזר ואת העדות נזר זו כלילא עדות [לח]א"ר יהודה אמר רב עדות הוא לבית דוד שכל הראוי למלכות הולמתו וכל שאינו ראוי למלכות אין הולמתו [לט]ואדניה בן חגית מתנשא לאמר אני אמלוך [מ]אמר רב יהודה אמר רב [מא] שמתנשא להולמו ולא הולמתו [מב]ויעש לו רכב ופרשים וחמשים איש רצים לפניו מאי רבותייהו תנא [מג]כולם נטולי טחול וחקוקי כפות הרגלים היו: מתני'

נחל קדרון אינו מגדל צמחים. משמע אבל בשאר מקומות שמיקת כלי מתכות מגדל צמחים וקשה דבפרק כסוי הדם (חולין דף פח: ופס"ה שחיקת) קאמר אין מכסין בשחיקת כלי מתכות לפי שאינו מגדל צמחים וי"ל דלהחדיה דאי מלאמת אבל כשהוא מוזבל בקרקע המגדל צמחים הוא גורם ומסייע להצמיח אי נמי כשנכרף כמו עגל מגדל צמחים והתם אחיני אלא שריפה: **מקומות** יש בו. היה יכול לתרץ שהגננים היו ממקום אחר: **מפליא** ליצנות. פ"ה ליצנות מופלא וכנ"ל סוף פרשת תולדות (ז) יתכן מה את מפליא כי כאומר למה אתה מלעיג עלי וכן פי' בערוך (ערך פלא): **והלא** בבר נאמר ובתת וכו'. ומסתמא לא השליכו ליס המלא דכיון שבא לספר המעשה אם השליכו ליס היה לו לומר כמו שמפרש והולך ביעור (ח) הגחל קדרון ואע"ג שאינו מפרש זורה לרוח זה מ"מ כי אחר שהיה נשחק ממילא היה (ט) מזרק וא"מ לרבנן בסמוך דמייתי מויסרפו בשם מאי קושיא היא לרבי יוסי כיון שלא הזכיר להשליכו ליס וי"ל דהתם לא בא לספר במעשה ביעור עבודת כוכבים אלא בא לומר שעזבו עבודת כוכבים: **כאן** קודם שבא איתי הגתי. תימה למה לא לקח עובד כוכבים לבטל בע"כ כרבי אלעזר הקפר ועוד לאחי דמשני לעיל (י) כשפחתה אבל בשנורה אפילו ישראל מבטל עבודת כוכבים של עובד כוכבים למה לא שברוה וי"ל דיש חילוק בין עבודת כוכבים של עץ לשל מתכת וכן יש תירוצים בירושלמי כאן בשל עץ כאן בשל מתכת: **אבן** שואבת (יא) היה בה. וכשהיה יושב על כסא מלכותו מניחה ואכן שואבת (יב) שקועה למעלה ולא היתה האבן שואבת מקוקה בגזר: **שהיה** מניחה במקום תפילין והולמתו. פירוש הה גם גדול (יג) שאם לא הראש עגול והיא היתה עגולה ממש ולא על פי כן היתה מכוונתו ומיושבת בראשו: מתני'

מ א מי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה יא:

מא ב מי' פ"מ מהלכות עבודת כוכבים הל' ז ופ"ב מהלכות שחיטה הלכה כא) עוס"ע יד"ד סימן ד סעיף ג וסעי' ד וסימן ה סעיף ג):

מב ג עוס"ע פ"מ סימן לא סעיף כ:

תורה אור השלם

1. וַיִּקַּח אֶת הָעֵגֶל אֲשֶׁר עָשׂוּ וַיִּשְׂרֹף בָּאֵשׁ וַיִּטְחַן עַד אֲשֶׁר דָּק וַיִּזֹּר עַל פְּנֵי הַמַּיִם וַיַּשְׁקְ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: שמות לב כ
2. וְגַם מַעֲבָה אִם אִסָּא הַמֶּלֶךְ הֲסִירָה מִגְּבִירָה אֲשֶׁר עֲשָׂתָה לְאֲשֵׁרָה מִפְּלֶצֶת וַיִּכְרֹת אָסָא אֶת מִפְלַצְתָּהּ וַיְדֹךְ וַיִּשְׂרֹף בְּנַחַל קִדְרוֹן: דברי הימים ב טו טז
וְגַם אֶת מַעֲבָה אִמּוֹ הֵסִירָה מִגְּבִירָה אֲשֶׁר עָשְׂתָה לְאֲשֵׁרָה וַיִּכְרֹת אָסָא אֶת מִפְלַצְתָּהּ וַיִּשְׂרֹף בְּנַחַל קִדְרוֹן: מלכים א טו יג
3. הוּא הֵסִיר אֶת הַבָּמוֹת וְשִׁבֵּר אֶת הַמַּצֵּבוֹת וְכָרַת אֶת הָאֲשֵׁרָה וְכִתַּת נְחַשׁ הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה כִּי עַד הַיָּמִים הַהֵמָּה הָיוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מְקַטְּרִים לוֹ וַיִּקְרָא לוֹ נְחֻשְׁתָּן: מלכים ב יח ד
4. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה עֲשֵׂה לְךָ שָׂרָף וְשִׂם אֹתוֹ עַל נֵס וְהָיָה כָּל הַנָּשׁוּךְ וְרָאָה אֹתוֹ וָחָי: במדבר כא ח
5. וַיַּעַזְבוּ שָׁם אֶת עַצְּבֵיהֶם וִישָׂאֵם דָּוִד וַאֲנָשָׁיו: שמואל ב ה כא
6. תּוֹרֵם וְרוּחַ תִּשְׂאֵם וְסַעֲרָה תְפִיצֵם אוֹתָם וְאַתָּה תָּגִיל בַּיְיָ בְּקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל תִּתְהַלָּל: ישעיהו מא טז
7. וַיְעַזְבוּ שָׁם אֶת אֱלֹהֵיהֶם וַיֹּאמֶר דָּוִד וְיִשְׂרְפוּ בָאֵשׁ: דברי הימים א יד יב
8. וַיִּקַּח אֶת עֲטֶרֶת מַלְכָּם מֵעַל רֹאשׁוֹ וּמִשְׁקָלָהּ כִּכַּר זָהָב וְאֶבֶן יְקָרָה וַתְּהִי עַל רֹאשׁ דָּוִד וְשָׁלָל הָעִיר הוֹצִיא הַרְבֵּה מְאֹד: שמואל ב יב ל
9. זֹאת הָיְתָה לִּי כִּי פִקֻּדֶיךָ נָצָרְתִּי: תהלים קיט נו
10. וַיּוֹצִיאוּ אֶת בֶּן הַמֶּלֶךְ וַיִּתְּנוּ עָלָיו אֶת הַנֵּזֶר וְאֶת הָעֵדוּת וַיַּמְלִיכוּ אֹתוֹ וַיִּמְשְׁחוּהוּ וַיַּלְּדוּ יָדָיו וַיֹּאמְרוּ יְחִי הַמֶּלֶךְ: דברי הימים ב כג יא
11. וַאֲדֹנִיָּה בֶן חַגִּית מִתְנַשֵּׂא לֵאמֹר אֲנִי אֶמְלֹךְ וַיַּעַשׂ לוֹ רֶכֶב וּפָרָשִׁים וַחֲמִשִּׁים אִישׁ רָצִים לְפָנָיו: מלכים א א ה

גליון הש"ס

גמ' וכתיב וישאם. עי' ר"ה כב ע"ב:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ומשקלה ככר זהב וגו' היכי וכו' דאויה היתה לנוח על: (ב) שם והא קא בעי מעטי: (ג) שם אמר רב שביקש להולמו ולא הולמתו: (ד) רש"י ד"ה הרי הוא אומר וכו' כדאמרינן התם איתמר רב ולדי חד אמר זיבח וקטר וכו' בהדדוקן וחד אמר עדים והתראה בסייף עדים בלא התראה במיתה לא עדים ולא התראה בהדדוקן הס"ד: (ה) ד"ה וכמה וכו' כי עד הימים ההמה היו בני ישראל מקטרין: (ו) ד"ה קוים וכו' לגרסם לאחר שבא איתי ונטלה הדר ושאם כנ"ל לבה"מ: (ז) ד"ה אר"י וכו' תשובה היתה ולאויה: (ח) ד"ה הולמתו ישבת: (ט) ד"ה מקום יש בראש שראוי וכו' אחב המרין מקום רחב ב' קצרצות והיא היתה נוחה: (י) תוס' ד"ה והלא וכו' והולך ביעור העגל בנחל קדרון וכו' מרק לרוח וא"מ לרבנן וכו' שלא המיר שהשליכו ליס ממילא היה נזרק לרוח ר"ל דהתם וכו' מעשה ביעור: (כ) ד"ה אבן שואבת היתה לה במקום שהיה יושב על כסא מלכותו היתה אבן שואבת קבועה למעלה ושואבת העטרה ולא היתה האבן: (ל) ד"ה שהיה וכו' גם גדול לפי ששם:

מוסף רש"י

משם ראיה. כתמיה (סוכה כח:). לבודקן כסוטות. כלגנות כגון (יומא סו:). אלו ואלו. שיני דס חטאות הפגומיות הנשפכין על יסוד מערבי של מזבח החיצון ושיני דס חטאות החיצונות הנשפכין על יסוד דרומי, יוצאין מן היסוד לגלפה דרך שני נקבים קטנים (פסחים כב. וכעי"ז יומא נח:). מתערבין באמה. סילון בשעורה היולא לנחל קדרון (יומא שם). לנחל קדרון. כמו (דברים כא) לנחל איתן, עמק (פסחים כב.). לגננין. בעלי גנות לזבל (שם). ומועלין בהן. כלומר אסור להנות מהן אלא דמים מפני שהן של הקדש (שם). איתי הגיתי. שהיה עובד כוכבים, בא ובטלה. לעבודת כוכבים של עטרת מלכם, והוא שם שקוץ עמונים (קדושין עו:). שביקש להולמו. שתבא כראשו כתר מלכות, ולא הולמתו. לפי שהיה שרטיט של אבן כתוך אלה מדופן לדופן ואינה מתייבשת בראשו אלא למי שיש לו חריץ בראשו, והיא עדות לבית דוד שכל הראוי למלכות הולמתו ומי שאינו ראוי אינו הולמתו (שהחדרין כאן). נטולי טחול. על יד שם, שהטחול מכביד לאדם, וחקוקי כפות הרגלים. אין בשר בפרסותיהם ולכיס על הקוליס ושל הבקרנין ומאין נחוקין (שם).

עין משפט נר מצוה

תורה אור השלם

1. וַיִּקַּח אֶת הָעֵגֶל אֲשֶׁר עָשׂוּ וַיִּשְׂרֹף בָּאֵשׁ וַיִּטְחַן עַד אֲשֶׁר דָּק וַיִּזֹּר עַל פְּנֵי הַמַּיִם וַיַּשְׁקְ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: שמות לב כ
2. וְגַם מַעֲבָה אִם אִסָּא הַמֶּלֶךְ הֲסִירָה מִגְּבִירָה אֲשֶׁר עָשְׂתָה לְאֲשֵׁרָה מִפְּלֶצֶת וַיִּכְרֹת אָסָא אֶת מִפְלַצְתָּהּ וַיְדֹךְ וַיִּשְׂרֹף בְּנַחַל קִדְרוֹן: דברי הימים ב טו טז
3. הוּא הֵסִיר אֶת הַבָּמוֹת וְשִׁבֵּר אֶת הַמַּצֵּבוֹת וְכָרַת אֶת הָאֲשֵׁרָה וְכִתַּת נְחַשׁ הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה כִּי עַד הַיָּמִים הַהֵמָּה הָיוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מְקַטְּרִים לוֹ וַיִּקְרָא לוֹ נְחֻשְׁתָּן: מלכים ב יח ד
4. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה עֲשֵׂה לְךָ שָׂרָף וְשִׂם אֹתוֹ עַל נֵס וְהָיָה כָּל הַנָּשׁוּךְ וְרָאָה אֹתוֹ וָחָי: במדבר כא ח
5. וַיַּעַזְבוּ שָׁם אֶת עַצְּבֵיהֶם וִישָׂאֵם דָּוִד וַאֲנָשָׁיו: שמואל ב ה כא
6. תּוֹרֵם וְרוּחַ תִּשְׂאֵם וְסַעֲרָה תְפִיצֵם אוֹתָם וְאַתָּה תָּגִיל בַּיְיָ בְּקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל תִּתְהַלָּל: ישעיהו מא טז
7. וַיַּעַזְבוּ שָׁם אֶת אֱלֹהֵיהֶם וַיֹּאמֶר דָּוִד וְיִשְׂרְפוּ בָאֵשׁ: דברי הימים א יד יב
8. וַיִּקַּח אֶת עֲטֶרֶת מַלְכָּם מֵעַל רֹאשׁוֹ וּמִשְׁקָלָהּ כִּכַּר זָהָב וְאֶבֶן יְקָרָה וַתְּהִי עַל רֹאשׁ דָּוִד וְשָׁלָל הָעִיר הוֹצִיא הַרְבֵּה מְאֹד: שמואל ב יב ל
9. זֹאת הָיְתָה לִּי כִּי פִקֻּדֶיךָ נָצָרְתִּי: תהלים קיט נו
10. וַיּוֹצִיאוּ אֶת בֶּן הַמֶּלֶךְ וַיִּתְּנוּ עָלָיו אֶת הַנֵּזֶר וְאֶת הָעֵדוּת וַיַּמְלִיכוּ אֹתוֹ וַיִּמְשְׁחוּהוּ וַיַּלְּדוּ יָדָיו וַיֹּאמְרוּ יְחִי הַמֶּלֶךְ: דברי הימים ב כג יא
11. וַאֲדֹנִיָּה בֶן חַגִּית מִתְנַשֵּׂא לֵאמֹר אֲנִי אֶמְלֹךְ וַיַּעַשׂ לוֹ רֶכֶב וּפָרָשִׁים וַחֲמִשִּׁים אִישׁ רָצִים לְפָנָיו: מלכים א א ה

רבינו חננאל

ויתחוש דלמא נהגין באפרו אמרו לו הא כתי' ויזר על פני המים וישק את בני ישראל לא נהכיון משה אלא להשקותן כסוטות. והא כתיב ויכרות אסא את מפלצתה וישרוף בנחל קדרון והלא הוה שם לובד. אמרו לו נחל קדרון

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com